

Saa var Oleane altsaa alene hjemme — tænkte Mads Vestrup i ny Uro og mindedes Dueflokkens Advarsel.

„Ja, lad os saa bede sammen, Mette!“

Et Kvarterstid efter, da han havde sluttet Andagten med at synge en Salme for den Gamle, kom Oleane ind og hilste paa ham med et kraftigt Haandtryk. Hun var ikke alene stor af Skikkelse som en Mand; der var ogsaa en karleagtig Raskhed over alle hendes Bevægelser.

Hun satte sig paa Hug foran Kakkelovnen for at stikke et Par Tørv til Ilden. Som en Jættekvinde sad hun der i Skæret fra de sammenragede Gløder og hvilede Armene paa de stærke Laar, der svulmede under Kjolen. Bagefter rystede hun sine Skorter med et mægtigt Spektakel, tog et Strikketøj og satte sig hen paa Bænken under Vinduet, idet hun skødesløst kastede det ene Ben over det andet, saa en mørkerød Strømpe saaes næsten op til Knæet.

Mads Vestrup vendte Ansigtet den anden Vej; men han kunde hele Tiden mærke de frittende Øjekast, hun sendte ham over sine Strikkepinde. Derfor maatte han idelig have sit Lommetørklæde frem og tørre Sveden af Panden, denne kolde Sved, der sprang ham ud af Kroppen ved den mindste Sindsbevægelse.

Da han rejste sig for at gaa, var det bleven mørkt baade ude og inde. Kun Skæret af Kakkelovnsilden lyste ud i Stuen.

Oleane lagde Strikketøjet for at følge ham ud.

„Det behøves ikke,“ sagde han. „Bliv du kun inde!“

Men hun fulgte alligevel.

Ude i Forstuen fandt han Gaardsdøren laaset. Nøglen var endogsaa taget ud.

„Her render saa mange Bisser i den her Tid,“ forklarede Oleane. „Du kan jo ogsaa ligesaa godt gaa igennem til vort.“

Mads Vestrup begyndte at ane Uraad.

„Jeg er vant til at gaa ud den samme Vej, jeg er kommen,“ sagde han bydende. „Luk op her!“

„Hys! Hys!“ hviskede hun fortroligt. „A maa snakke med dig, Mads Vestrup. Kom ind til mig!“